Ч. 92. Середа 11 мая (28 цьвітня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. – По смерти короля Едварда VII. – З Балкану.

Переговори в справі німецко-ческого порозуміня по довшій перерві почали ся на ново. В палаті князя Фірстенберґа у Відни відбула ся нарада німецких представителів, а відтак бар. Бінерт вислав запросини до німецких і ческих сторонництв, щоби відбути інформацийну нараду про цілий обсяг спірних национальних питань в Чехах. Як доносить Zentrum, на тій нараді мало би вияснити ся, що до яких постанов в язикових предложенях є згода між Німцями і Чехами, а котрі постанови видають ся одній або другій стороні неможливими. Можливо також, що на тих нарадах порозуміють ся обі сторони також що до формального поступованя що до язикових предложень. Вислід тих нарад спричинив би ревізию і можливе перероблене язикових предложень. Сї наради мали зачати ся вже ві второк, але на бажане п. Удржаля п. президент міністрів відрочив їх, бо ческі хлїборобники хотять передовсїм вислухати поглядів соймового клюбу ческих хлїборобників і перевести переговори з иншими ческими сторонництвами. Молодоческий клюб на внесенє дра Крамаржа рішив одноцушно обіслати ті наради, наколи також ческі хлїборобники ухвалять те саме вчинити. Як із сего видно, розходить ся передовсїм о те, щоби ческі сторонництва перестали іти з собою навзаводи в переговорах за популярностию. Н. пр. ческі радикали заявили, що они на основі ухвали ческої Народної Ради не будуть брати участи в тих переговорах.

Столиця Анґлії ціла в жалобі. Помимо дощу, котрий падав цїлий день і сильного вітру, товпи залягають всї площі перед королївскими палатами і церквами, де годинами ждуть, аби хоч на хвилю взяти участь в заупокійнім богослуженю. Заможнїйші женщини носять жалібні одяги. Склепи в недїлю були по части отверті, аби публика могла заосмотрити ся в артикули жалоби. Концертові салї замкнені, також всї театри будуть замкнені аж до дня похорону.

Як урядово оголошено, тїло короля Едварда буде перенесене дня 17 с. м. до Вестмінстерґаль, де через три дни буде виставлене на публичний вид. Звідтам буде тїло перенесене до Віндзору, де дня 20 с. м. відбуде ся похорон.

Похоронний обхід буде такий самий, як при похороні королевої Вікториї. Відпаде лиш парада фльоти, котра тодї була конечна, бо тїло королевої перевожено з острова.

Цїсар Вільгельм возьме лично участь в похороні короля Едварда і на запрошенє короля Юрия замешкає в Бекінґемскій палатї. Крім того з заграничних володарів і їх родин возьмуть участь в похороні між иншими: росийска цариця-вдова і вел. кн. Михайло Александрович, грецкий король Юрий, іспаньский король Альфонс, португальский король Мануель, норвеґский король Гакон, кн. Аоста італїяньский, голяндска королева мати, наслїдники престола Туреччини, Сербії, Румунії, Чорногори, кн. Вільгельм шведский, король Фридрих даньский, Рузвельт б. президент Сполучених Держав, кн. Фушімі японьский. Для удержаня ладу в часї похорону буде ужито 30.000 войска.

Цїсар вислав величаньский вінець о окрузї 4½ метра до Льондона на домовину покійного короля. На лентах уміщено напис „Франц Йосиф I." Депутация 12 полку гузарів, котро-

Буря.

З словінського — Ґабр. Прайсової.

Ледве прогомонів послїдний звук дзвінка на вершку церковної вежі в долині, коли на доохрестних горах заблисли безчисленні огники, а вистріли моздірів стрясли воздухом. Цїла околиця засяйла і залунала в сьвяточнім настрою вечера перед Зеленими сьвятами.

Пастух і обі служниці з шаласу Кочебової побігли зараз по вечери до якоїсь веселої ватри і перед домом лежала непорушена велика купа березових галузок і всїлякого маю, так як її вчера служба тут зложила.

— В нічім не можна на тих людий спустити ся—зітхала господиня, хороша, розумна вдовиця Катря Кочеба, вийшовши з комнати перед поріг дому. За домом під виступаючою кришею, де переховували ся деякі господарскі знаряди, як граблї, коси і тачки, ладила собі на купі сїна свій нічліг стара бабуся, вандрівна жебрачка. Катря поставила їй горнятко з молоком і кусник хлїба на вечерю, але звичайно дуже говірка і задля своєї веселости люблена старушка не могла нинї з причини проявившого ся у неї нагло ослаблення нічого їсти. Лиш з видимим трудом змогла ся на замітку:

— Ах так, всюди бракує тобі мужеской помочи, моя ти бідна!

— Нічого менї не бракує — боронила ся Катря рішучо— хиба, що хотілаб я ще більше мучити ся; я вже й без того працюю за дві наймички, але хоч не потребую нікого бояти ся і нікого слухати. Нинїшні мужчини ні до чого, они всї злі.

— Так, так, так, правду кажеш — притверджувала слаба старушка.

— За новими клопотами з дітьми також не тужу — висказувала Катря свої мудрощі дальше. — Бог дав менї троє, але коли відтак забрав двоє старших, котрі вже були трохи підросли, пізнала я, що значить біль і розпука... Я нїколи не представляла собі так подружє!.. Коли я була дївчиною, була я як пташка свобідна, лиш спів і веселе бїганє, а вечер ледве притулила голову до подушки, вже спала.... Що я до нинї не лишила ся свобідною!... Над мого Тому не було далеко такого, був добрий і порядний; але все таки нераз говорив, що жіночу роботу можна в одну руку взяти, а я дїтьми, шитєм і варенєм для десятьох людий, а відтак порядкованєм майже до смерти мучила ся.... Господар має свою недїлю і сьвята, господиня нїколи, а до того всього мужчини не мають ще нїкого взгляду, они всї однакі, бачать лиш своє власнє добро і вигоду....

— Ох, ох, ох, так оно, так — притакувала з тиха стара.

— А остаточно я не хочу також, аби новий вітчим збиткував ся над моїм малим Томком — додала Катря — а відтак не хочу, аби люди говорили, що я думаю віддавати ся.

То говорила Катря кождому і в цїлій околици вихвалювано трудолюбивість і чесність молодої вдовиці, котра відказувала кождому женихови.

Скінчивши свою, вже нераз повторювану фільософічну бесїду, набрала Катря повне наруче березового галузя, яке наміряла повтикати в землю з нагоди завтрішнього сьвята, коли з комнати роздав ся плачливий крик дитини. Зачудована, що хлопець не заснав твердо при її співі, кинула галузє на землю і поспішила до середини.

По хвили вернула вже назад з малим дитинним візочком на низьких колесах, тягнучи єго лївою рукою за довгий дишель і приспівуючи притишеним голосом пісоньки, які їй прийшли на гадку. Вільною, правою рукою взяла граблї і держаком робила в земли діри, в які відтак повтикала довкола дому зелене галузє. Також вікна умаїла зеленю, а коли лишилось їй ще трохи маю, почала втикати галузки рядом в напрямі стайнї.

Сюди вела стежка до її зимових будинків, котрих обширний під приготовлював саме майстер разом з наймитом під сьвіжу збірку сїна. Той великий одноповерховий будинок з високою кришею стояв трохи низше як загорода сусїда Вража, але зовсїм засланяв висше положений дїм, так само як високого росту чоловік закриває собою малого.

Стежка, яка вела від обох сусїдуючих з собою посїлостий до Кочебового шаласу, була витоптана не так челядию Катрі, як радше молодим сином сусїда Вража. Він ходив нею кождого вечера, аби в горі навідувати ся до

го померший король був властителем, виїде до Льондона на похорон.

Білгородскі „Вечерне Новостя“ подають остру статю против Росиї п. з. „Правда про неославізм“. Сказано там, що Росия хоче притягнути всїх Славян під свій вплив, під новою фірмою. Але Росия угнїтає своїх славяньских братів Поляків і Сербів при помочи Австриї. Зовсїм ясно, неославізм опертий на нечистих основах, бо Росиї ходить лише о те, щоби всїх Славян підчинити під свою команду. Сербія може взяти участь в всеславяньскім конґресі лише під услівєм, що Росия зверне Сербії два забрані їй монастирі вартости 9 мілїонів, признає їй належне становище і сповнить справедливі домаганя Поляків.

Вісти з Альбанії знов не дуже радістні для Туреччини. Про скоре згноблене повстаня не може бути навіть мови. Коло Дякови борють ся Альбанцї з войском; Дякова дістала ся в руки повстанців. В місті вибух великий огонь. Коло Будакова стріпуло ся войско з повстанцями і почала ся завзята боротьба, хоч подробиці про неї ще незнані. Повстанці з области Люма вирушили в напрямі Прізренду, де зажадали наслідком сего скріпленя залоги. Нові чотири баталїони редифів прибули зі Смирна до Солуня, зідки мають пійти до Скоплія.

Новинки.

Львів, дня 10 мая 1910.

— **Зміни в ц. к. Намістництві.** Урядова „Gaz. Lw.“ пишучи про іменоване радниками Двора пп. Устияновского і Гродзїцкого зазначує: Місце віцепрезидента Намістництва опорожнене через покликане дра Клеберга на шефа секциї в мінїстерстві, остане якийсь час необсаджене, в огляду на то, що найстарший з радників Двора в Намістництві, вельми заслужений п. Іван Чеховский лежить від кількох місяців тяжко хорий. Для правильного ходу справ в Намістництві було найконечнїйшою справою подбати о управу двох відділів Намістництва, які наслїдком недуг п. Чеховского і уступленя п. Клеберга остали без управителїв. Ті місця займуть іменовані тепер радниками Двора пп. Устияновский і Гродзїцкий. — Пан Намістник поручив управу I відділу (справи организацийні, поліцийні, громадскі і військові) радн. Двора Гродзїцкому, II відділ (справи технїчні, водні і санїтарні) радн. Двора Устияновскому, III відділ (справи віроісповідні, стоваришень, фондаций і висших шкіл) віцепрез. гр. Лосьови, а IV відділ (справи промислові і краєвої культури) дальше радникови Двора Шелїговскому. Шефом президияльного бюра став радник Намістництва Шультіс.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер справедливости переніс нотаря в Динові Теодора Павлюка до Мельниці. — П. Намістник переніс старосту Сев. Землєра з Городка Ягайл. до Львова.

— **Самоубийства.** В Новиках збараского повіта застрілив ся оногди стаціонований на тамошній жандармскій станици жандарм Зигмунт Радолович.— Причина самоубийства незвістна. — Із збараского ставу видобуто сими днями тіло 16-лїтної Настї Демчуківної, доньки Василя і Теодозиї Демчуків з Любянок нижних. Погибша була хора на умі і мабуть в наслїдок якогось хвилевого нападу утопила ся.

— **Огні.** В Глинній Наварии вибух минулої середи огонь, котрий знищив два великі ґаздівства, наробивши шкоди на 20.000 К. — В Лівчи чесанівского повіта згоріла в послїдних днях гораль́ня властителя більшої посїлости п. Ямпольского. Шкода виносить звиш 50.000 К. — В Японії вигоріло до тла місто Аоморі: згоріло 8.000 домів, а 32.000 людий остало ся без стріхи і днює та ночує під голим небом. Шкода виносить 40 мілїонів корон. 16 осіб згинуло в огни а богато попекло ся хотячи уратувати своє майно. Треба знати, що в японьских містах нема чиншевих каменицъ а люди мешкають в хороших деревляних домках, кожда родина сама про себе в окремім дімку. Тому то навіть невеличкі міста в Японії займають богато простору і виказують велике число домів.

— **З Товариства „Вакацийних Осель“.** Із звіту Тов-а „Вакацийних Осель“ предложеного загальним зборам за р. 1909 показує ся, що Тов-о в минулім роцї вислало на оселю вакацийну в Милованю лиш 40 осіб з настоятельками (звичайно висилає 50) а то з тої причини, що двір в Милованю не був на час відновлений і отворений. В минулім роцї двір в Милованю переняло від Є. Екец. Митрополита тов. „Просьвіта“ у Львові. *В акті нотарияльнім застеріг митрополит ґр. Шептицкий, що оселя має по вічні часи одержувати в Милованю приміщенє в часї вакаций.* Нагляд на оселю мали учительки панї: Софія Демчишинівна і Вікторія Мулляківна. Ґаздівство домашне вели С. С. Служебницї. Пересїчне удержанє одної оселяники в Милованю враз з коштами подорожи виносило 32 К 50 с., а сам харч виносив 19 К за час чотирох тижднїв. Кошти удержаня цїлої оселї виносили до 1.300 К. Видатки сї покрито з жертв, які зложили рускі товариства і добродїї. Членів числить товариство дуже мало, бо від них вплинуло всего 60 К вкладок.

Доходу мало Товариство в сїм роцї 3.676 К. З огляду на се, що доходи Товариства в сїм роцї були більші як звичайно, ухвалено відложити 1000 К до фонду основного. Фонд основний збільшив ся в минулім роцї о квоту 9000 К, яку *жертвував Є. Екец. Митрополит на цїли оселї*, крім сего, що запевнив оселї приміщенє в Милованю по вічні часи. На зборах ухвалено висказати Впреосьв. Митрополитови як найщирщу подяку за его дар і за ласкаву память і опіку оселею. Крім сего ухвалено висказати подяку всїм добродїйним Товариствам і щирим П. Т. патріотам, які зволили своїми лептами причинити ся до удержаня оселї. Повне признанє і щиру подяку висказано також тим добродіям, що приняли до себе на час вакаций бідні дїти, а також і дооколичним сьвященикам і селянам, які підпомагали оселю в Милованю.

Дїти забрали на час вакацийний отсї добродії: 1) др. Т. Кормош в Перемишли — одного сироту, ученика руської ґімназиї, 2) о. Геврич з Хлібичина — дві дївчинки, 3) п. Бурачиньскі з Бергомету — дві дївчинки, 4) п. Попелї з Коморник — дві дївчинки, 5 п. Струсевичі з Судової Вишнї — одну дївчинку. Підпомагали оселю отсї дооколичні добродії: 1) о. Ю. Дуткевич з Дубя, 2) о. Вергановский з Вільшаницї, 3) о. Анастазиєвский з Побережа, 4) о. Янкевич з Ганусовець. *Селяни:* Юрко Мацюк, Дмитро Гресяк з Милованя. — Ухвалено висказати також подяку лїкарям п. дру Миронови Вахнянинови зі Львова і п. дру Яновичеви з Станиславова, які зовсїм безкорисно трудили ся для оселї. — Найбільше заслужив ся для оселї місцевий парох, який від хвилї заложеня що року дуже ревно опікує ся оселею і допомагає неодним зі свого ґаздівства. Позаяк п. Ольга Бачиньска від часу основаня оселї всїми справами оселї головно

жерела, яке там находило ся. Челядь Катрі ходила на гору і до загороди одною або другою дорогою, куди її хотїло ся, але Юрий Враж ходив все лиш в однім напрямі і витоптана ним дорога слїдна була в сегорічній траві вже так добре, що тепер помимо наближаючого ся сумерку можна єї було здалека видіти.

— Нинї не буде сюди переходити — впало Катрі мимохіть на гадку, хоч думала о наближаючім ся завтрішнім сьвятї. Але ледве що усьвідомила собі ту гадку, стрясла ся перед Юрием, котрий нинї надійшов видко з иншої сторони як звичайно. Єму, як здавало ся, спішно було і коли наблизив ся аж до стайнї Кочебової, перескочив легко через поруче, що було тут замість плота. Той скок не сподобав ся поважній Катрі, бо на єї погляд двацятьпятьлїтний Юрий, як вислужений вояк, повинен був поводити ся статочнїйше. Впрочім — додала собі в души — єї то не повинно обходити.

— Дай Боже щастє! — крикнув Юрий до вдовиці, стоячи ще за нею і она хоч би вже з простої вічливости мусїла напів відвернути голову до него і тихо відповіла:

— Дай Боже!

Она не знала, чи Юрий і нинї задержить ся коло неї чи нї, але мусїла оправдати ся, аби він остаточно не подумав, що она ждала на него.

— Я лишила ся сама дома — говорила, розважаючи кожде слово — і мушу сама майти. Челядь не думає о тім, але бігати до огнів і там виправляти дурницї — о тім не забудуть.

— У нас дома не обійде ся також без мене — сказав Юрий поважно і єго спосіб говореня подобав ся Катрі. — Я скочив лиш на хвилю на гору, де стріляють, але пригадав собі на нашого коня, що тяжко заслаб... Коли би моїй лисій мало що злого стати ся, а мене не було би при тім, то було би менї дуже прикро.

— У вас пильнує дому хоч старий батько — замітила Катря.

— Так, але він бідний потребує вже спокою, досить довго працював. Тепер коли вечером положить ся, спить до рана, не пробуджуючись. Він вправдї жалує ся, що то слабість, але я тїшу ся, що має хоч здоровий сон.

— То красно з твоєї сторони, що ти так дбаєш о батька — хотїла Катря сказати, але що мужчину не варта нїколи хвалити, то сказала що иншого.

— А що стало ся лисій? — спитала обертаючи ся вже зовсїм до сусїда.

— Може вже стара і спрацьована — відповів Юрий.

— Ви маєте тяжкий ґрунт і самі узгіря — сказала Катря, хитаючи головою. — Коби то хоч були сїножати, а не сама ріля. На такій земли мало що удає ся і ледве виплатить ся робота.

Юрий поправив капелюх і в єго бесїдї тремтїла непевна відвага, коли відозвав ся:

— Против судьби тяжко бороти ся... Вже яких тисяч раз думав я над тим, що оба господарства, ваше і моє, повинні належати разом; тодї була би правдива радість господарити. Нам не достає лук, ви маєте їх аж надто... Ах, Боже! По що непотрібне думати! — закінчив Юрий, зітхаючи.

— Кождий нехай держить своє — сказала Катря спокійно.

— Очивидно... але чоловік нераз робить собі такі непотрібні надії — говорив Юрий і мимо смерку не підносив очий.

За те Катря держала голову високо. — „Дивіть ся, як він думає о моїх луках“ — минуло їй в голові і аж серце її стиснуло ся з жалю.

„Він виглядає молодий і щирий“ — подумала і мов у снї бачила ясні, довгими віями отїнені очи Юрия з дитинним лагідним поглядом і єго милі правдомовні уста. — „Але о земли гадає як старий“.

Голосно і умисно відозвала ся скоро, аби скоротити мимовільну перерву:

— Добре маєш, коли кажеш „непотрібні гадки“; то дурне і непотрібне, коли думає ся, що могло би бути і що хотїлось би мати, а що одвак не може бути.

При тих словах вхопила Катря знов дишель візка і обернула ся так, немов би хотїла вертати до комнати.

— Як скоро стемнїло ся, немов би мав дощ падати — сказала, немов би хотїла оправдати свій відхід.

— Так, стемнїло — потвердив Юрий тихо і несьміло. — Зараз буде дощ і заки ще дійду до дому, перемокну наскрізь.

— Мусиш бічи — радила Катря.

Стало так темно, що одно не могло бачити лиця другого. Але Юриеви прийшло на гадку простягнути руку до дишля і сказати:

— Поможу тобі довезти до дверий.

А коли Катря піднесла руку до гори, мов би бороняча́сь, додав мягко:

— Не бій ся, буду уважати, аби малого не збудити.

(Дальше буде).

занимає ся, тож збори висказали її повне признанє і щиру подяку за єї діяльність. — По обговореню всїляких справ оселї і удїленю абсолюторії, вибрано новий видїл, до якого увійшли: П. Ольга Бачиньска голова, о. Т. Лежогубский заступник голови, о. Лициняк секретар, В. Адрияпович касиєр. Видїлови: п. О. Лучаківска, В. Лїтиньскі, С. Левицка, М. Федакова. Заступники: п. О. Бережницка, О. Вахнянинівна, С. Ґерусиньский. Комісия контрольна: п. А. Алиськевич, Е. Гошовска, О. Георґерова. — Збори висказали бажанє і надію, що Товариство в невдовзї приступить також до основаня оселї для хлопцїв.

— **Страшна пригода засудженого на повішенє.** Виходяча в Тегерані перска ґазета „Irani-No“ описує слїдуючу подію: Місяць тому назад арештовано в Тегерані зятя бувшого шаха Мемета-Алї, Моваккар-Салтане, котрий приїхав був до столицї краю, щоби там орґанїзувати ворохобню против теперішного конституцийного ладу, і засуджено на кару смерти через повішенє на публичнім місци. День перед тим „крикуни“ оголосили публично виконанє вироку. Отже на войсковій площи, де уставлено шибеницю, зібрала ся була велика товпа цїкавих. Около 11 год. приведено Моваккара під ескортою жандармів і катів та убрано его на смерть в довгу білу сорочку. Коли підійшов до шибеницї, казали ему вийти на східцї, заложили шнур на шию, витягнули зпід ніг східцї і тїло повисло у воздусї. Але засудженому забули звязати руки і він вхопив ся ними за шнур.

Коли кати то побачили, вхопили его за ноги і зачали тягнути в долину. Шнур тодї урвав ся, а засуджений почувши ся вільним, почав втїкати. Жандарми пустились за ним в погоню. Перепуджена товпа стала розбігати ся на всї сторони і настав страшенний переполох. Жандарми здогонивши засудженого, почали его рубати шаблями, а відтак привели знов під шибеницю. На пів омлїлому внаслїдок упливу крови з ран закинули знов шнур на шию і повісили. Нещасний мучив ся через 10 мінут, кидав собою, аж наконець удушив ся. Конаючого рубнув ще жандарм так сильно шаблею по голові, що аж мозок вискочив. Підчас переполоху при сїй подїї покалїчено і потратовано множество людий.

— **З салї судової.** Перед львівским судом присяжних розпочала ся вчера на ново розправа против Григория Пришляка, літ 24, зарібника з Путятич під Судовою Вишнею, обжалованого о рабункове убийство. Прокураторія обжаловує его о то, що дня 26 цвітня 1909 в лїсї званім Губищиною межи Судовою Вишнею а Путятичами задушив 12-лїтного Йосифа Довгуна і зрабував 10 корон, котрі Довгун ніс на почту. Щоби затерти слїди убийства, Пришляк наложив убитому его власний ремінець на шию і привязав его низько до тонкого граба в гущавинї лїса. Трупа хлопця знайдено аж на третий день по смерти. Слїдство доставило богато доказів вини Пришляка, але наочного сьвідка убийства не було.

У вересни минулого року відбула ся против Пришляка перша розправа. На основі вердикту суднів присяжних признано Пришляка виноватим злочину рабункового убийства і засуджено на кару смерти через повішенє. Від того вироку внесено жалобу неважности. Трибунал касацийний зніс вирок і приказав розписати нову розправу. Отже вчера розпочала ся розправа під проводом радника Обертиньского, обжаловує заступ. прокур. Слоневский а боронить обжалованого др. Кволевский. Обжалований мав в рідним селї дуже злу славу і волочив ся в Прусах за зарібком. До вини не признає ся. У вязници побив Пришляк одного з арештантів і за то прокураторія розширила против него обжалованє. Розправа закінчить ся завтра.

— **Найбогатші хлопцї на сьвітї.** Треба було не менше лиш чотири роки, щоби обчислити мілїонову спадщину чікаґівского богача і властителя торгового дому Маршаля Фільда. Той американьский Кресус помер в 1906 р. і полишив більшу часть свого майна своїм обом внукам Маршальови і Генрієви. Суд обчислив тепер цїле майно і показало ся, що оно виносить мало що не рівно 400 мілїонів корон, а внаслїдок того оба хлопцї, з котрих один має 16 а другий 14 лїт, стали найбогатшими хлопцями на цїлім сьвітї. Вдовиця по властителю найбільшого дому товарового в Чікаґо, пані Делїя Фільд дістала лиш мілїон долярів в спадщинї. По відшибненю всїляких з'обовязань і 75 фондаций в сумі около 149 мілїонів, позістало для обох хлопцїв, котрих батько помер ще в падолистї 1905 р. все-таки около 260 мілїонів долярів. Дїдо обох хлопцїв був видко чоловіком дуже розважним і обережним, бо в своїм завіщаню постановив, що оба хлопцї мають дістати першу рату аж тодї, коли будуть мати по 25 лїт. Такі самі рати мають їм бути виплачені в днях 30- 35- і 40-их уродин. Аж коли дійдуть до 50 лїт, будуть могли дістати в свою спадщину. Аж до того часу майно їх подвоїть ся і потроїть ся і буде виносити більше як 900 мілїонів корон.

Телеґрами.

Відень 10 мая. На нинїшнім засїданю палати послів присьвятив президент посмертну згадку англїйскому королеви Едвардови. Відтак приступлено до першого читаня проекту закона о реформі реґуляміну. — Пос. Евг. Левицкий заявив, що в комісиї реґуляміновій поставить внесене, щоби над предложенем правительства в справі реформи реґуляміну перейти до порядку дневного, бо реґулямін той виготовлено занадто поспішно і він стремить ся лиш до укороченя прав парляменту. Правительство хоче ті права подоптати і відобрати всяку можність обструкциї, через що палата стратить всякий вплив. Із заостреня реґуляміну буде лиш правительство користати.

Петербург 10 мая. Міністер Тімашев другий раз запитав директора гірничого інститута, яку кару одержали студенти, котрі обидили Пуришкевича. Обиджений тим запитанєм директор подав ся до димісиї.

Льондон 10 мая. Кор. Юрий видав відозву, в котрій покликуючись на номершого батька заявляє, що Зелені сьвята мимо жалоби будуть обходити ся як завсїгди.

Мадрид 10 мая. Урядова депеша з Мелїлї доносить, що іспаньскі войска обсадили Ярду і полишили там залогою 2 компанії піхоти, компанію саперів, з материялом потрібним до постановленя шатер і з средствами поживи на 15 днів. Позициї для оборони обведено дротом.

Канеа 10 мая. Збори народні отворено вчера в імени грецкого короля. При згаданю імени грецкого короля християньскі члени зборів і видцї підняли грімкий оклик: „Най жиє!“ на честь короля і сполученя Крети з Грецією. Магометаньскі члени зборів запротестували против того. На завізванє президента Міхелїдакіса зложено відтак присягу для грецкого короля.

Надіслане.

— **Добрий день!** Се звичайний ранїшний привіт. Досьвід учить, що перші години дня виливають рішаючо на настрій і гумор людини на протяг цїлого дня. Тому важним є спожити снїданє, котре знаменито смакує і не роздражнює. Найрадше п'ють ся з рана каву. Але кава (кольоніяльна) має тільки тодї приємний смак і не роздражнює нервів, коли приладжена з примішкою Катрайнера Кнайпової солодової кави. Того держить ся кожда добра господиня і щоб не понести шкоди через закуплене маловартних наслїдувань, жадає все при закупнї не тільки: „солодової кави“ але все додає: „правдивого Катрайнера“.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.